

det vistnok ikke var ganske ordinært. Vi vide, at hele denne Historie blev lavet henne paa en Kro her i Gaden, og vi have jo hørt, at det ikke gik saa ganske behageligt til dernede i Kroen den Nat, da man lavede Forliget, saa jeg tror, man ikke kan sige, at det, der er sket, er gaaet saa ordinært til.

Andreasen: Det var egentlig ikke min Mening, at jeg vilde have talt mere under denne Finanslovbehandling, men der er i Gaar sket noget, som har foranlediget mig til specielt som sjællandsk Rigsdagsmand at tage Ordet. Jeg sigter til den Afgørelse, som den Likvidationskomité, der har med Ordningen af den gamle Afdeling af den sjællandske Bondestands Sparekasse at gøre, har truffet, og som sikkert er alle ærede Medlemmer bekendt. Den gaar ud paa, at der ikke skal rejses Tiltale mod Privatbanken med Hensyn til denne Banks Forhold overfor Alberti i hans Egenskab baade som Formand for Den sjællandske Bondestands Sparekasse og Eksportforeningen. Der er sent i Gaar Aftes udsendt en officiel Meddelelse, som jeg med Formandens Tilladelse skal citere. Den lyder saaledes: „Paa et i Bondestandens Sparekasses Likvidationskomité i Dag afholdt Møde vedtoges det ikke at rejse Erstatningssøgmaal mod Privatbanken. Efter at denne Beslutning var tagen, har Privatbanken tilbudt at yde Sparekassen et Laan paa 3 Mill. Kr. til en aarlig Rente af 2 pCt. Skulde Sparekassen ikke ønske dette Laan, betaler Privatbanken Sparekassens Likvidationsafdeling 600,000 Kr. rentefrit i Løbet af 10 Aar i lige store Rater. Folketingsmand Rasmus Andersen har ikke kunnet stemme for denne Ordning.“

Det er den officielle Meddelelse om denne Sag, og jeg føler mig forvisset om, at denne Afgørelse vil fremkalde en Storm af Forbitrelse og Harme mod den Komité, som har været med til at indgaa dette Forlig med Privatbanken. Jeg føler mig overbevist om, at jeg i saa Henseende ikke blot taler paa den Befolkings Vegne, der er i min egen Valgkreds, som jeg har noget Kendskab til, og som blev ramt ved Katastrofen den 8. September 1908, men paa tusinde og atter tusinde sjællandske Bønders Vegne, og jeg har ment det rigtigt straks her at nedlægge en Protest mod den Maade, hvorpaa man indenfor denne Komité har afgjort den omspurte Sag. Det lyder saa smukt i den officielle Meddelelse, at Folketingsmand Rasmus

Andersen ikke har kunnet stemme for den vedtagne Ordning, men jeg maa tilstaa, at jeg tror egentlig ikke, at det ærede Medlem fra Skelskør (R. Andersen) kan have megen Fornøjelse af at faa denne Oplysning vedføjet, thi det ærede Medlem fra Skelskør kunde og burde have nedlagt sit Mandat som Medlem af Likvidationskomiteen, og der kunde da ikke foreløbig være truffet nogen Beslutning af denne Regeringen havde da været nødt til at udnævne et nyt Medlem, og maaske havde man saa faaet Sagen prøvet paa en bedre og heldigere Maade, end Tilfældet har været, før Afgørelse blev truffen. Jeg mener derfor, at det ikke betyder stort, hvad det ærede Medlem har gjort. Det ærede Medlem fra Skelskør har efter min Mening ikke varetaget de Folks Interesse, han skulde varetage; han burde være traadt ud af Komiteen, naar han havde en anden Mening end den.

Jeg har tidligere her i Tinget haft Lejlighed til at omtale Privatbankens Forhold i denne Sag, jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, idet jeg ved, at min Partifælle, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), har tegnet sig paa Talerlisten og specielt ønsker at dvæle ved hele Banksvindelen og alle de mange uhyggelige Forhold, som dermed staa i Forbindelse. Jeg vil gentage, hvad jeg ogsaa tidligere har sagt, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) havde fuldstændig Ret, naar han i sin Tid sagde, at Privatbanken kunde vide, at Alberti var en Bedrager. Det er naturligvis en Opfattelse, som det ærede Medlem fra Ringkøbing, det ved jeg, er kommen til ud fra almindelige jævne og simple Slutninger, og som alle vi, der have læst disse Forhør og fulgt Sagen, ogsaa kunne komme til. Men efter at denne Udtalelse er falden fra det ærede Medlem fra Ringkøbing, er det endvidere dokumenteret, at Privatbanken ikke alene, som det ærede Medlem sagde, kunde vide, men har vidst, at han var en Bedrager. Den 10. September 1907 tilskrev Privatbanken Justitsminister Alberti følgende Brev — jeg vil bede om Formandens Tilladelse til at oplæse det, fordi det viser, hvilken Tone der herskede mellem de to Parter, naar Privatbanken rykkede Alberti, fordi han havde glemte at betale, hvad han havde lovet at betale. Brevet er saalydende — jeg springer Indledningen og Titel over og citerer kun det væsentligste:

„Hvorvel man i meget høj Grad maa beklage, at Deres Excellence ikke har set